3 kansen op een toekomst

3 kansen op een toekomst

Jeffrey Legrou

Eerste druk 2026

ISBN 978 94 039 6919 0
NUR 402

Schrijver: Jeffrey Legrou
Coverontwerp: Jeffrey Legrou
© 2026 Jeffrey Legrou

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de uitzonderingen die de wet toestaat.

Dit boek is gebaseerd op persoonlijke ervaringen en herinneringen van de auteur. Het verhaal wordt verteld vanuit zijn eigen perspectief. Sommige namen en herkenbare details kunnen zijn aangepast om de privacy van betrokken personen te beschermen.

Proloog

Voor m'n befaamde datejaar met drie betekenisvolle vrouwen was daten geen succesverhaal voor mij. M'n liefdesleven leek wel een dor landschap, een oneindige woestijn waar ik in ronddwaalde. Zeker de toxische datingapps hielpen niet. Ik had geen inspiratie om een goede bio te schrijven en mooie foto's had ik allesbehalve. Ik ben nu eenmaal niet zo fotogeniek, dus mooie foto's nemen is al niet gemakkelijk.
Hoe een goed mannenprofiel eruitzag, wist ik niet. Het was niet dat ik veel voorbeelden had gezien. Vrouwelijke profielen had ik al genoeg zien passeren, maar mezelf daaraan spiegelen leek me geen goed idee. *Dan trok ik misschien mannen aan in plaats van vrouwen*, dacht ik.
Ik probeerde dan toch eens deftige foto's te nemen. Het was verrassend goed gelukt, en voor het eerst stonden er recente foto's op mijn Tinderprofiel. Toch leidde dat niet tot dates. Met niemand, op één iemand na met wie het wél klikte. We hadden een goed gesprek en na een tijdje vroeg ik haar om op date te gaan. Tot mijn verrassing zei ze ja. Ik ging door alle fases van euforie. Eindelijk, de eerste date na mijn rampzalige relatie van twee jaar terug. En dan: niets. Geen reactie meer, geen berichtje, geen reden waarom de date toch niet doorging.

Waarom zei ze ja als ze nee bedoelde? Datingapps hadden voor mij niet het gewenste rendement.
Ik zat ondertussen in het jaar voor ik dertig werd, de magische leeftijd waarop je jezelf niet langer kan wijsmaken dat je nog een jonge twintiger bent. Negenentwintig jaar, vrijgezel, weinig ervaring met daten. *Now or never*, zou Elvis zingen. Zo voelde het toen ik na een pauze opnieuw Tinder opende. Dit keer probeerde ik Bumble ook.
Voor ik de drie vrouwen leerde kennen die dit boek gaan vullen, ging daar een periode van matig succes aan vooraf. Met de foto's die ik had, probeerde ik een zo mooi mogelijk profiel op te bouwen. Ik kwam welgeteld op drie deftige foto's uit. Beter dan niets. Tekstjes schrijven was ook niet echt mijn grootste talent, maar aan de andere kant, wie leest dat nu? Velen swipen gewoon naar links of naar rechts na een glimp van één seconde. Ik liet mijn vrienden en vriendinnen meekijken naar mijn profiel, en dat loonde. Voorzichtig kwamen er gesprekken op gang, die soms wel een vroege dood stierven. Opvallend vaak stopten ze op het moment dat ik vertelde wat voor werk ik deed. Werken in de kwaliteitssector bleek niet echt populair.
Zo kreeg ik contact met een vrouw die iets jonger was dan ik. Ik had niet echte de klik, maar was al blij dat er iemand met me wilde praten, en stelde voor af te spreken. Ik zag het als date-training. Gewoon eens aftasten hoe het er tegenwoordig

aan toe ging. Het was impulsief om een vrij lange activiteit te kiezen met iemand van wie ik al wist dat het niets ging worden. Een uur vastzitten in een escaperoom moet je dus nooit doen met iemand die je maar half ziet zitten. De date was al over op het moment dat ik haar de straat zag inlopen. Hoe dichter ze kwam, hoe meer ik twijfelde of dit iets ging worden. Niet mooi om te zeggen, maar het was zo. Uit vriendelijkheid hebben we toen na de activiteit toch nog twee drankjes gedronken en vrij lang gepraat. Date-training, dat was het. Ik kon het gevoel van een overwinning niet verbergen. Het was geen goede date, maar het was wel een gelukte poging om op date te gaan.

Na die training volgden nog een paar afspraakjes met vrouwen in wie ik wél toekomst zag. Zij zagen dat anders. Na de eerste date kreeg ik telkens een vriendelijk berichtje dat ik tof was, maar dat de klik ontbrak. Alleen twee vrouwen deden dat niet. De ene had gewoon geen tijd voor een relatie. Begrijpelijk en eerlijk om dat meteen te zeggen. De andere was zo geschrokken van mij dat ze zich ongemakkelijk voelde op de date en bijna letterlijk gevlucht is.

Tussen al die mislukte pogingen door zat één goed verstopt lichtpuntje. Iemand met wie ik al weken aan het praten was. Dagelijkse berichtjes, altijd toffe antwoorden. Ik vroeg meermaals of we konden afspreken, maar telkens zei ze dat het nog te vroeg was, dat ze me eerst beter wilde leren kennen. Ik

dacht dat het er nooit van zou komen. Tot het me uiteindelijk toch lukte. Toch was ik beginnen daten met Eline.

Date 1: Eline

Ik reed langs de escaperoom. Eline stond daar al. Voor het gebouw stond ze te praten met de uitbater, die aan het roken was. Het eerste wat in me opkwam toen ik haar in een flits zag, was: *wow*. Ze ziet er goed uit. Het was wel van ver dat ik haar zag staan. Ik had opgemerkt dat ze een beige broek aan had. Een wijde straight jeans. Ik ging net op tijd zijn. Ik moest nog gewoon draaien en parkeren. Gelukkig heb je in die straat altijd plaats.

Ik liep richting het gebouw en in plaats van Eline uitbundig te kunnen begroeten, moest ik mijn aandacht verdelen tussen haar en de uitbater. Eline gaf mij een kus op de wang. De uitbater, die slordig gekleed was, greep het moment om een deel van z'n leven te vertellen. Terwijl hij aan het praten was liepen we naar binnen. We moesten wachten in de zetel. Ik had dan al wat tijd om een eerste gesprek te voeren. Aangenaam, dat is het woord. Zo warm en joviaal. Ze had een klein staartje in haar haar, dat werd vastgehouden door een speldje. Haar uiterlijk was de beeltenis van haar karakter. Ze had niet zoveel ervaring met escaperooms. Ik ondertussen wel al een beetje. Ik vond het idee dat we samen een uur in een kamer opgesloten zullen zitten zeker niet erg.

Plots zei die jongen, de uitbater, dat hij mij herkende. “Je bent hier een tijd terug ook geweest voor de andere escaperoom.” Hij had gelijk. Een jaar geleden ongeveer had ik hetzelfde goede idee om een escaperoom te doen als date. “Maar dat was met iemand anders dat je hier toen was?” voegde hij er nog aan toe. Moest hij dat nu echt zeggen? Ik zag Eline al bedenkelijk kijken. Ze dacht waarschijnlijk dat ik hier wekelijks op date kwam. Ik probeerde het gesprek naar een ander onderwerp te sturen. Niemand had een boodschap aan een mislukte date van vorig jaar.

We konden eindelijk beginnen aan onze ontsnappingspoging. Ze was duidelijk beter dan ik in de kamer. Ze zag dingen die ik niet zag en ze legde verbanden. Ik was met verstomming geslagen. Als je met iemand in zo’n escaperoom zit die ook graag wil winnen, dan laat je alles los en werk je zeer goed samen. Intiem zou je kunnen zeggen. We probeerden van alles samen uit en verschoten toen er een of ander luik openging. We kropen door de opening en kwamen in een tweede kamer terecht. Het enige irritante was die jongen die de hele tijd door die walkietalkie bezig was om te vragen of we tips nodig hadden. *Laat ons nu gewoon eventjes doen.* Dacht ik bij mezelf. Hier uitraken was nu niet echt mijn primaire doel op dit moment.

Eline vulde me goed aan. Zeker op bepaalde vlakken. Op sommige momenten dacht ik echt dat ze het zot had te pakken.

Er waren wel wat signalen toen ik met haar begon te praten. Een zotte doos. Een lieve zotte doos, dat was de perfecte beschrijving voor haar. In geen tijd was het uur voorbij. Mislukt. Het ontsnappen althans. De date, die was nog niet mislukt. *Hopelijk gaat hij zelf nog verder.* Dacht ik toen ik naar haar keek.

We moesten nog een beschamende foto nemen met het bord dat de opdracht mislukt was. Die zouden ze dan posten op Facebook. Ik moest direct denken aan de mogelijkheden. Die foto is de perfecte gespreksstarter. Als ik na onze date een berichtje krijg dat ze de klik niet heeft, dan ben ik niets met die foto. Gaat het gesprek wel verder, maar komt er een zwak moment, dan haal ik gewoon die foto boven. Perfect.

Die jongen was wel wat opdringerig, maar hij gaf ook kansen. Hij vroeg ons nog of we daar iets wilden drinken. Eline keek naar mij en ik naar haar. Ze was van dezelfde mening als ik. Langer dan nodig moesten we daar niet zijn. We zullen wel ergens anders iets gaan drinken. We wandelden naar buiten en ik vroeg haar waar we naartoe gingen. Ze legde de bal in mijn kamp. Onbewust was ik naar mijn auto aan het wandelen en zij volgde. “Ik rijd naar de stad, dan breng ik je wel terug naar waar je geparkeerd staat.” Ze ging direct akkoord met wat ik zei. Ze zat er duidelijk niet mee in dat ik haar zou meenemen of zo. Een echte stranger was ik niet meer voor haar, maar echt kende ze me ook niet.

Mijn auto was wel niet zo proper. Mijn zetels lagen nog plat achteraan omdat ik de afgelopen dagen zaken had zitten vervoeren. Ik zei om te lachen dat ze best niet naar achteren keek. Ze keek natuurlijk direct om. Ze had er geen last van. Ze zal waarschijnlijk een grappige opmerking gemaakt hebben die ik me nu niet meer kan herinneren.
Ik reed samen met haar een kilometer of twee naar het centrum. Ik wist wel een paar toffe adresjes in de stad waar ik woon. Een gezellig cafétje, met veel stijl ingericht en goede service. Toen we binnengingen koos ik het tafeltje. Ik keek natuurlijk naar haar om stil te vragen of het goed was. Ze knikte. Zij dronk een of ander frisdrankje en ik iets van alcoholvrij bier. Ik zou wel iets met alcohol genomen hebben als ik wist dat we hier nog een paar uur gingen zitten. Dat wist ik niet. Het kon snel gedaan zijn.
Met haar was praten minder moeilijk dan wandelen. Ze kon met alles lachen en zag in alles het goede. We waren ons echt aan het amuseren. Ik had het idee dat de mensen rondom ons dat ook doorhadden. Ze kon zo plots op haar gemak wat rondkijken, trok dan een zeer grappig gezichtje en keek dan weer naar mij waarna we begonnen te lachen. Ze wierp er dan nog een grappige reactie bovenop. De sfeer zat goed. Ik lette op bepaalde signalen, maar was verward door haar spontaniteit. *Is ze vriendelijk omdat ze tegen iedereen vriendelijk is, of vindt ze me leuk?* Dacht ik bij mezelf.

Onze drankjes waren al eventjes op en met mijn stoute schoenen aan en vol overtuiging vroeg ik haar of we nog iets zouden drinken. “Nee,” zei ze. Op een toon en met een uitdrukking waardoor ik eigenlijk niet wist of ze serieus was. Had ik het eigenlijk wel goed gehoord? Zei ze nu echt nee? Dat had ik niet verwacht en kreeg een raar gevoel. Goed, voor een eerste date was dit wel al niet slecht. Ik kon me erbij neerleggen en drong niet aan. Dat had toch geen nut.

Toen kwam er nog een meer onverwacht moment. Ze zei dat het wel goed was. Ik, met verstomming geslagen, heb het letterlijk aan haar moeten vragen wat ze juist bedoelde. “Het is goed, we zullen nog eentje drinken, maar ik ga dan wel eerst naar het toilet.” Van teleurstelling naar absolute vreugde. Zo snel kan het gaan. Vanwaar die switch? Ze was een beetje mysterieus.

Na haar toiletbezoek bezocht ik op mijn beurt ook het toilet. Ik was blij met hoe het ging. Haar plotse beslissing om dan toch nog iets te drinken kon enkel maar positief zijn. Ik kwam terug bij ons tafeltje en ze was aan het glimlachen. Ze zei dat ze tegen de man naast ons had zitten praten. Hij had gezegd dat het mooi was om ons bezig te zien. Lachen en ons amuseren. We waren een tof koppeltje volgens hem. Die uitspraak! Toen ze dat zei, wist ik niet goed hoe ik moest reageren. Ik wilde waarschijnlijk hard van stapel lopen. Zo ken ik mezelf. We moesten ermee lachen. Het was grappig en het

deed mij iets, maar wat deed het haar. Voelde zij dat ook? Waren we voorbestemd om een koppel te worden?
Veel langer zijn we dan niet blijven zitten. Ik nam haar terug mee in mijn auto en bracht haar naar waar zij geparkeerd stond. Nog altijd vind ik het iets hebben om met een vrouw rond te rijden in mijn auto. Het geeft mij het gevoel dat we al samen zijn. Ik maak graag mijn kop zot. Ik hecht veel belang aan zo'n dingen en probeer me direct te verbinden met die persoon. In mijn hoofd zit ik al weken verder. Volgende dates ben ik al aan het plannen en denk al aan de eerste kus. Al die gedachten maken het dan nog veel moeilijker als we elkaar na vandaag niet meer zouden zien.
Ik parkeerde m'n auto. Zo goed als op dezelfde plaats waar we vertrokken waren. Dit was de date dus. Ze maakte al snel aanstalten om uit te stappen. Als je zo samen in een auto zit, dan is afscheid nemen niet zo evident. Het lijkt romantisch, maar zo praktisch is het niet. Ze stapte uit zonder me een kus te geven. Ik zat ook iets te ver om haar nog wat tegen te houden. Ik vroeg haar wel om te laten weten of ze goed was thuisgekomen. Ze liep naar haar witte auto en ik wachtte nog tot ze ingestapt was. Het was al aan het donker worden en de straatlantaarns waren al opgelicht. Ik vertrok voordat zij haar motor had aangelegd en in het passeren zwaaide ze nog even.
Vijf minuten later was ik thuis. Ik dacht nog na over wat er allemaal gebeurd was. Het ging allemaal zo snel. Zeer vlot. Van

al mijn dates die ik de laatste maanden heb gehad, is dit de beste. Ik keek ernaar uit om haar nogmaals te zien, al wist ik niet of dat zal gebeuren. Ik kon maar hopen dat al het plezier van vandaag iets betekende. Niet veel later kreeg ik een berichtje dat ze thuis was. Ik bedankte haar nog voor de date. De dag erna moest ik proberen een tweede date te versieren. Een ja kan ik krijgen, maar ik kreeg al zoveel nee's.

In de loop van de volgende dag vroeg ik het haar. Niet treuzelen, gewoon gaan. Al had ik wel het gevoel dat ik het met Eline iets rustiger aan kon doen. Best niet te veel forceren. Het heeft weken geduurd voor ze openstond om af te spreken. Ik wilde haar niet wegjagen, allesbehalve. Mijn angst was voor niets nodig. Ze zei onmiddellijk ja en kwam zelf al met een voorstel. Volgende week zaterdag al. Een week na onze eerste date. Ze moest wel werken die dag, maar was tegen de avond vrij. Van Eline kreeg je altijd snel een duidelijk antwoord. Het was een absoluut plezier om met haar te praten. Nooit moest je ermee inzitten dat een gesprek stopt. Zo'n fantastische vrouw, en ik had contact met haar!

Lang moest ik niet wachten om haar terug te zien. Volgend weekend was het zover. Ik had voorgesteld om te gaan bowlen en ze vond dat een schitterend idee. Opnieuw een actieve date. Bowlen met twee gaat vlot, je kunt veel gooien en er is ook wel competitie. Ik had de tip gekregen van vrienden om haar te laten winnen als we gingen bowlen, maar ik was nog niet zeker

of ik dat ging doen. Ik ben misschien wel charmant en een gentleman, maar ik heb mijn limieten.
Ik keek op de website van de bowling en probeerde te reserveren voor een bepaald uur. "Niets meer beschikbaar op die dag," kreeg ik terug. Wat nu? Ik zei tegen haar dat de bowling niet gaat lukken. Ze stelde voor om naar de cinema te gaan, maar dat paste niet zo goed. Er speelden ook geen films die we willen zien. We beslisten om iets gaan drinken en dan zouden we daar wel zien wat we nog konden doen.
De week vloog voorbij. Constant dacht ik aan haar. Doorheen de week hadden mijn collega's feedback gevraagd over de date. Ik moest wel enthousiast zijn. Toen ze hoorden dat er een tweede date gepland was, steunden ze me allemaal.
Voordat ik het wist, was ik me aan het klaarmaken om af te spreken met Eline. Op de eerste date was ik casual: wijde jeans, donkerblauwe trui. Niets speciaals. Zij was ook casual. Ik dacht: *Ik ga eens voor iets anders*. Deftige broek, hemd, klassieke schoenen. Welke vrouw houdt er nu niet van een deftige, goed geklede man? Ik haalde mijn grijze kostuumbroek uit de kast. Ooit had ik deze gekocht om naar een feest te gaan. Jaren heb ik dat niet aangehad, tot vorig jaar. Ik had beslist om deftiger voor de dag te komen. Het was tijd dat ik haar dat laat zien. Ik trok de broek aan en twijfelde met welke kleur ik dat zal combineren. Los van het feit dat het wel goed weer was, koos ik er toch voor om een donkerblauw hemd aan te trekken.